



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XL. Pergit in recensendis gratiis sibi à Domino præstitis. Et vitæ eius
quam descripsit narratio & discursus finitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

CAPVT XL.

IN ILLUSTRIBVS GRATIIS, QVAS EI DOMINVS PRAE-
fuit, & confidit pergit, e quarum nonnullis illustria capi possunt documenta, nam, se-
cundum & post ob. diem, primaria eius intentio semper fuit (vix ante dixit) eas hic
gratias referre, quae ad animarum salutem & vilitatem spectant. Hoc
in capite vite eius, quam descripsit, discursus & narratio
suntur. Ad Domini gloriam sint om-
nia. Amen.

QVODAM tempore orationi incumbens, tam intensam in me-
metipfa voluptatem sensi, vt tali bono me indignam existimans,
cognate carperim, quanto magis & potius promeruissem in eo loco age-
re, quem in inferno preparatum mihi esse videram: nam vti alias dixisse
memini, numquam mihi memoria excidit, quo ibi me modo viderim.
Hic consideratione factum est, vt anima mea magis inflammaretur, &
quidam mihi spiritus raptus superuenerat, quo tamen is modo contige-
re, mecum depromere. Videbar mihi in illa Maiestate, quam alias intel-
lexi, polita, & ab eadem plena & imbibita esse. Haec in Maiestate qua-
dam mihi declarata veritas est, quae omnium veritatum est complemen-
tum: quod quomodo fieret, dicere profus nequeo, nihil quippe vide-
bam, aliquid quoque mihi dicebatur, ita tamen vt non viderem a quo,
sed facile colligebam, id ab ipsamet Veritate provenire: Quod tui causa fa-
ciunt, persequuntur non est, imò de numero illarum rerum, ob quas multum mihi debes:
omne tam damnum, quod mundo accidit, inde prouenit, quod scriptura veritates in
sua veritate non intelligantur: cum tamen ne vel minimus illarum apex prateri-
tus sit. Quod ad me, equidem semper id me putabam credidisse, & om-
nes etiam fideles id credere existimabam. Addidit autem Dominus:
Quam pauci sunt o filia, qui me verè diligunt! si enim me diligerent, mea illos se-
ra non relaterent: nostim, quid me sit vere diligere? intelligere videlicet, id omne
falsitatem esse, quod mihi non placet: quod modo non intelligis, id ex commodo
quod animatus affert, clarè perspicies. Et ita id esse (Deo laus) comperi: nam
ex eo tempore, tanta mihi videretur esse vanitas & falsitas, quidquid ad
Dei obsequium non spectat aut dirigitur, vt, pro eo atque id intelli-
gi, non possim exprimere; nec non quantopere me misereat illo-
rum, quos in ijs quae huius veritatis sunt, nec non in alijs commo-
dis, quae hic commemorabo, multa autem illorum dicere non pote-
ro, ignaros & caligantes video. Dixit Dominus tum mihi singulare quod-
dam verbum, insignem fauorem redolens, quod quomodo esset, igno-
ro, ni-

S.
eresia

peca
in vi
te

In raptu
quodam se
Deo plenè
esse putat.

Quid sit
verè Deum
amare.

*Quodro-
bur acce-
perit ad
diuinam
scripturam
adimplem-
dam.*

ro, nihil enim vidi: sed ita ex eo comparata mansi, vt ne hoc quidem possim exprimere; at mirè me corroboratam & optimè verissimè que animatam sensi, ad totis viribus meis, etiam minimam scripturæ diuinæ partem adimplendam. Nihil omnino mihi, meo iudicio, proponeretur, quod non euincerem & perumperem. Veritas huius veritatis, quæ mihi representabatur (nescio tamen quomodo, aut quæ) talis mihi insculpta mansit veritas, vt non in DEUM reuerentiam in me exciter: talem namque maiestatem potentie diuinæ mihi notitiam dat, vt ea quidem explicari perdifficilis sit, intelligam tamen illam magnum quid esse. Adhuc mihi quoque mihi lubentia quædam non alia loquendi, quam quæ rarissima sunt, & longissimè omne id, de quo in mundo passim sermo est, excedunt: itaque cadere me cœpit in hoc mundo vincto. Adhuc magna quædam animi teneritudo, gaudium spiritus, & humilitas. Ego autem non intelligerem, quomodo tam multa mihi DOMINVS mihi charisimata daret, tamen ne vel minimam eodem suspicionem in me sensi, quod hoc diabolica esset illutio.

*Quantum
an eo boni
situm, vt
omnia qua
ad Deum
non ducunt,
negligan-
tur.*

Nihil quidem videbam, at facile intelligebam, quantum in colatum sit boni, vt, quidquid ad nos DEO viciniores reddendos conducit flocci faciamus: itaque intellexi, quam magnum animi bonum sit, vt ea in veritate, coram ipsissima veritate, ambulet. Quæ autem intellexi & cognoui, ipsum & quod DOMINVS, qui ipsemet veritas est, mihi cognoscendum dedit. Quidquid verò dixi, intellexi partim eum loquentem audiendo, partim etiam eum notum diendo, quorum nonnulla, etiam clariùs longè percepi, quam verba, quæ mihi verbis apertis dicebantur. Circa hanc veritatem maximas alias veritates intellexi, idque longè apertius, quam si magni Theologi id mihi declarassent. Qui sanè mihi mundi huius vanitatem, nec tam intimè imprimere, nec tam manifestè declarare, vt mihi quidem apparet, potuissent. Ostensum mihi fuit, hanc quam dico veritatem, ipsissimam in se veritatem esse, ac nec principium, nec finem habere, atque adeo omnes omnino veritates hac veritate dependere, vt cæteri omnes amores ab hoc amore, ceteræ magnitudines ab hac magnitudine dependent: esto nimis quam obscure loquar hinc respectu claritatis & perspicacitatis illius quam illam mihi DOMINVS significari dignatus est. Quam potè denter huius Maiestatis potestas hic relucet, vt potè quæ tam breuiter tantum animæ lucram adfert, taliaque ei & tam grandia reliqua impressa! O mea magnitudo & Maiestas! quid agis, DOMINVS OMNIPOTENS! Respice, obsecro, in quam tam inignes gratias con-

*Quam S.
M. veri-
tatem in-
tellexerit.*

non recordaris, animam hanc meam abyssum fuisse mendacio-
rum, fallitarumque, & profundum quoddam vanitatum pelagus: idque
mei vnius culpa & negligentia, nam, tamen, te donante, natura mea ab
omni mendacio sit aliena, in multis tamen rebus mendax videri & com-
probari volui. Quid hoc est, Domine? quomodo consentaneum & par-
tum, tantus vt fauor & gratia conferantur ei quæ id apud te tam parum
promeruerit?

Cum quodam tempore vna cū sororibus diuino officio interessē,
anima mea in momento intra se recolligebatur, vnde ipsa mihi tota
pellucidè instar speculi esse, atq; tã retro & ad latera, quàm supra & infra,
clarissimè resurgere videbatur; in illius autem centro Redemptor noster
Christus Iesus ea quæ mihi plerumq; conspici solet formâ, spectandum
sees hiebat. Videbar mihi illum in omnibus animæ meæ partibus, tan-
quam in speculo, clarissimè videre; hoc autem speculum (quomodo tam-
en hoc fieret nescio) etiam totum in eodem Redemptore exculpeba-
tur, idque amorosissima quadam, quam exprimere non valerem, com-
mune. Hoc scio, visionem hanc mirum in modum mihi profuisse,
quoties illam in memoriam reuocauit, ac præsertim postquam iam sacrâ
Eucharistiæ communionem accepissem. Indicatum porro mihi fuit, eum
anima in leralis peccati statu est, tunc speculum hoc velut spissa quadam
nebula inobscurari, & valdè nigrescere; adeo vt Dominus hic in eo nec
representari, nec videri valeat, tamen semper præsens adsit, ipsum esse
nobis dans: per hæreses autem speculum hoc velut frangi & comminui;
quod peius longè est, quàm ipsum inobscurari. Magnopere est inter vi-
dere, & dicere quomodo id fiat, differentia: difficillimum quippe hoc
explicatu est. Sed commodo mihi fuit, vt & committerationi, conside-
re, quoties meis ego culpis animam obscurarim, quo Dominum non
viderem. Hæc porro visio prodesse videtur ijs, qui mentem recollectam
habent, vt in intimissimo animæ suæ penetrati Dominum intueri ad-
discant: etenim consideratio est, quæ maximè adhæret, & longè fru-
ctuosior quam ipsum extra nos videre (sicut aliàs docui) & apertè in
libris quibusdam spiritualibus, docentibus, vbi nam Deum querere o-
portet, traditur. Hæc de re specialiter tractat gloriosus Doctor San-
ctus Augustinus, se nec in locis publicis, nec in recreationibus, nec alijs
quibusque rebus, in quibus Deum quærebat, ita commodè inuenire
eum potuisse dicens, atque intra semetipsum. Et est certissimum, id longè
optimum esse: etenim necesse non est, in cælum quis conscendat, aut vl-
terius, quam intra ipsum, tendat: nihil namque illud est aliud, quam spi-
ritum suum defatigare, & animam distrahere; minorem quoque fructum
addit.

*Vides a-
nimam
speculi in-
star velu-
consens.*

*Quantum
hæreses
speculum
anima de-
struunt.*

*Deus in-
stranos est.*

Vnum

S.
heresia

para
in vi
me

Vnum dumtaxat hic commonere volo, si fortasse id alicui contingerat: subinde videlicet in magno raptu fieri, ut, postquam potius illud tempus, quo anima in vnione illa est, quæ potentias illas absorptas tenet (quod satis parum, sicuti docui, durat) iam præterita anima adhuc ad seipsam introuersa & recollecta maneat, & ne quidem in rebus exterioribus, ad seipsam redire non queat; sed diuæ potentia, memoria nempe & intellectus interim propemodum inuadant ac desipiant. Hoc, inquam, interdum contingit, præsertim in pœnitentiis: forsitan id eo fit (ut quidem mihi persuadeo) quod tantum spiritus vim naturæ nostræ imbecillitas ferre non valeat, & imaginatio debilitetur & minuatur. Scio, id quibusdam vsu venire: vnde consulerem, ut orationem tum quidem intermittere procurent, & quod modo in ea amittunt, alio tempore recipere, at non contemperer, & continuâ serie: quod alioqui graue inde sequi damnum possit. Pater hoc experientiâ; simul etiam quam consultum sit cogitare & considerare, quid valetudo nostra ferre queat. In omnibus namque opus est experientiâ & discretione: nam animæ quæ eminus peruenit, multa occurrunt, quæ eam necessario cum aliquo oporteat conferre: at si post seriam viri talis indagacionem, eum non reperiat, DOMINVS sanè ipsam non destituet, cum etiam me, cum essem quæeram, non destituerit: paucos enim esse credo, qui ad multarum rerum experientiâ peruenerint, sine qua tamen, huiusmodi anima iuuari non poterit, sed ad inquietudinem, crucem, & afflictionem potius perducetur: Dominus tamen etiam hoc ei velut in solutionem acceptabit. ideoque consultius est, cum aliquo communicare quæ etiam alias dixisse me memini, uti & nunc dico, sed non bene quid dixerim recorder. Et video permagni referre, præsertim si mulieres sint, cum Confessario suo agant, & is talis sit, qualem descripsi. Et plerumque reperire mulieres est, quam viros, quibus hæc Dominus gratia impertit; quod tunc è F. Petro de Alcantara intellexi, tum etiam per me obseruauisse enim aiebat, mulieres ad in hac via progrediendo priores esse quam viros, & hoc ipsum multis præclaris rationibus quas minimè opus est referre, omnibus ad feminarum laudem spectantibus confirmabat.

Quadam die mihi in oratione agenti, subito repræsentatum nulla specie vel imagine oblata (repræsentatio autem maxima claritate & splendore fiebat) quomodo vniuersa quæ sunt, in Deo deantur, & hæc omnia ipse in se contineat. Hoc non possem describere, animæ tamen meæ valdè impressum hæsit; & est hæc vna de rebus quas Dominus mihi præstitit, & ex his quæ maiore me rubore detulit.

Quid sciendum cum intellectu tuo & memoria assistentio suo non bene funguntur.

Quantum necesse sit habere aliquem qui cum communitate maxime famulatus.

Omnia in Deo sunt.

Zentet, gratis, cum peccatorum quæ alias patrasse me dixi, mihi
 in mentem venit. Credo equidem, si Domino placuisset, vrid viderent
 illi qui eum peccando offendunt, ipsis nec animum nec cor ad
 amplius peccandum fore. Dixi, id mihi sic visum esse, vt tamen
 affirmare non possim quid viderim; tamen si aliquid videri debeat,
 cum similitudine id aliqua possim declarare; ac tam subtili & de-
 lectato modo id fit, vt intellectus id nequeat concipere; vel ipsa
 re in hisce visionibus, quæ imaginariæ esse non videntur, intellige-
 re non possim. In nonnullis saltem illarum tale quid esse debere
 verisimile est, sed, quia potentia tunc in raptu occupantur, inde fit,
 vt hoc postea ita efformare & exprimere ex nesciant, sicut id Do-
 minus vs ubi representat, & ipsos eo frui vult. Dicamus ergo, Dei-
 ratem adinstar rutilantissimi adamantis qui vniuerso terrarum or-
 be maior fit, aut speculi esse cui in præcedente visione animam
 dei similem esse (præterquam quod tam sublimi & eminenti mo-
 do res fiat, vt nullis id possem verbis complecti) & quidquid de-
 ram agimus, in hoc adamante videri, cum vniuersa in se con-
 tineat; nihil quippe est, quod non intra hanc magnitudinem com-
 prehendam sit. Mirabile sanè fuit, me, tantillo tempore, tam
 multa simul, in fulgido hoc adamante videre; nec non maxime
 deplorandum est, quouscumque huius rei recordor, videre, quod
 in tanta clarissimi luminis puritate & nitore, tam foeda & abomina-
 bilia (talia namque peccata mea erant) representarentur. Et
 sine nescio, quomodo, quoties huius mihi rei in mentem venit, fer-
 re queam: vnde tanto tunc rubore suffusa mansi, vt, quo me subdu-
 cerem (vt mihi iam videtur) profus nescirem. Vtinam hoc per-
 laudare & declarare possem ijs, qui inhonestissima & foedissima
 scelera patrant, vt sic meminissent se nec esse occultos, & DE V
 merito ad iracundiam prouocare, cum in præsentia & velut in pro-
 ximo, ipsius Maiestatis hæc committantur, nosque in eius conspe-
 ctu & oculis tam inhonestè & irreuerenter geramus! Ibi præterea
 videbam, quam merito, etiam ob vnum peccatum mortale, infer-
 ni supplicia promerentur: satis quippe intelligi nequit, quam
 illud in tanta Maiestatis conspectu patrare, graue sit, & quanti-
 tum, quæ huiusmodi sunt, ab eo quod ipse est, remota sint & di-
 stant. Vnde etiam infinitam eius misericordiam apertius collige-
 re possumus, cum nos etiam hæc omnia scientes, tam benignè to-
 leret.

*Merito
 peccatum
 mortale
 infernum
 meretur.*

Si ergo tale quid hominem ita modò percellat & consterneret,
 cogitare mecum cœpi, ecquid in die iudicij futurum sit, quando suam
 S. M. Teresa Opera. P P Maieftas

S. heresia

para
in vi
106

Maieſtas hæc nobis claritateſtè exhibebit, & nos noſtra admittimus, peccata clariffimè perſpecturi ſumus? Ah, quanta cæcitas eſt, Domine, in qua tam diu hæſi! Sæpenumero lætè fuiſum, & me percelluit id quod quoad hoc ſcripſi: ſed R. V. non miretur, quam, quomodo adhuc viuam, & hæc videns, meipſam conſiderans. Sic ipſe benedictus in æternum, qui tam diu tolerauit.

*Videſe
cinſtam
Angelis.*

Quadam die magna cum attentione, dulcedine, & quiete ratione agens, ab Angelis mihi vndiquaque circumdata Deoque proxima eſſe videbar. Incipiebam ergo illis Maieſtati pro ſua incolumitate ſupplicare. Dicebatur porro mihi, qualem in ſimilibus temporibus Ordo quidam Religioſus fructum eſſet futurum & quo ardore & generoſitate eiufdem ſectatores ſidem propugnarent.

Aliàs, cum coram Ven. Sacramento Altaris preces meas haberem, quidam Sanctus, cuius Ordo aliquatenus iam conſiderat, paruit, manu librum præferens; quem ipſe aperiens, aliqua me veteris magnis & valde legibilibus in eo exarata, legere iubebat; quæ autem hæc: *Enturis temporibus hic Ordo florebit, & multos habebit* etc.

Alio die, dum Matutinarum horarum tempore in choro egreſſus apparere mihi coram me ſtantes; ſex aut ſeptem (tot enim mihi videbantur) eiufdem Ordinis viri, gladios manibus præferentes ſigno deſignari exiſtimo, illos fidem propugnatuſos; cum enim tempore orationi inſtarem, rapta in ſpiritu me viſto quodammodo poſſe putabam conſtitutam, in quo multos inuicem certantes & pugnantem vidi; qui autem huius, quem dico Ordinis erant, magna attentione & feruore præliabantur; facies autem eorum mirè radiabant velut flammis inardefeſebant, alios quidem ad terram proſternebant, alios necabant; hic porro conflictus contra hæreticos mihi inuicem videtur. Glorioſum hunc Sanctum adhuc aliquoties conſpexi, qui quædam occulta mihi declarauit, & gratias pro ea quam pro Ordine eius tempore oratione egit, ſimul pollicitus ſe me Domino commendaturo. Ordinem porro hunc non nomino (ſi Dominus eum innotefceſcit, ipſemet eum indicabit) ne reliquos Ordines offendam. Singuli Ordines eniti & procurati deberent (vri & ſingula eorum membra) vt Dominus, meritis ipſorum prouocatus, ipſorum Ordinem ita ſibi redderet, vt in ſumma neceſſitate, in qua modo Eccleſia verſatur, quam ipſi opem & operam præſtare poſſent. Næ illæ vitæ felices ſunt, quæ hoc in opere ponerentur.

*Cur Ordi-
nem hunc
non loqui-
tur non
expri-
mat.*

Quidam me rogabat, vt Dominum orarem, vt illi declararet, num
hocnum libere facturus esset, si Episcopatum assumeret. Ergo me
in comunione surgentem DOMINVS sic est allocutus: Cum omni
mentis claritate intellexerit, id demum verum dominum esse, nihil om-
nia possidet, tunc demum eum poteris suscipere: insinuans, eum qui ad Prae-
sulum eligitur, ipsum nec desiderare nec quærere, saltem non proce-
dere debere.

Respondet
Dominus
rogatus,
num expa-
dires ali-
cui ad E-
piscopatu
promoueri.

Has aliasque plurimas gratias fecit, & etiamnum satis continuo fa-
cti hinc peccatrici, quas mihi opus non videtur hoc loco referre: cum ex
que haecenus dicta sunt, anima mea status, & spiritus quem mihi Do-
minus dedit, satis superque intelligi queant: sit ipse in aeternum benedi-
ctus, quod tantam mei curam gesserit.

Quodam tempore signanter mihi Dominus, magno me cum amo-
re consolatus, ait ac monuit, ne me ipsa affligerem, quod hac in vita in-
eodem statu & esse semper manere non possumus; interdum quippe me
interdum in interdum tepidam fore; aliquando inquietam; aliquando
quam mox iterum a tentationibus impetendam: at semper in ipso spe-
rare, nullatenus autem timerem.

Hac in vi-
ta non sem-
per in eodẽ
statu esse
possumus.

Cogitabam quodam vice apud memetipsam, an non immortifi-
cationem redoleret, quod libentissime apud illos, quibuscum de rebus
animam spectantibus communico, esse vellem, & hos ipsos amore
prolequeret; & quod ex illorum, quos insignes Dei famulos esse no-
tum mihi, commercio & conuersatione voluptatem caperem. Responde-
mibi, virtutem non fore, si agrotus iam ad extrema redactus
illigere & gratias agere medico illi negligeret, a quo se sanitati re-
stitutum in credit. Cogitarem, quid factura fuisset, si huiusmo-
di viros non inuenissem: commercium bonorum non posse obesse.

Bonorum est
fortissimum
obesse.

Verba mea semper grauius ac sancta esse debere: denique semper
cum talibus agere perscuerarem: mains quippe mihi inde compen-
sam, quam dispendium secuturum. Permagna id mihi consolati-
o fuit: aliquando enim apud me decreueram non amplius cum ip-
sorum communicare, id imperfectionem & immortificationem esse ra-
tu. Dominus itaque omnibus in rebus, quid facto opus esset, mihi con-
solatur, etiam in paruis, adeo vt etiam diceret, quomodo apud
debiles & infirmos, & alios quosdam in particulari, me gerere de-
bet. Paucis vt complectar, semper mei curam gerit, subinde ve-
ro me ipsa torqueo & vexo, cum me tam parum in illius obsequio
operari video, quodque necessario tantum temporis impendere de-
beam corpori ita debili & misero, quale moum est, curan-
do.

S.
heresia

para
in vi
108



Quodam tempore in oratione agebam, tempusque cubitum cedendi instabat; eram autem plena doloribus, & ordinarius vomitus iam mihi vicinus erat: videns ergo ita me corpori meo alligatam & obnoxiam esse, & ex alia parte spiritum etiam sibi tempus desistere, usque adeo introsum angustabar, ut amare flere, meque grauer affligere inciperem (& non est hoc vnius vel alterius diei, sed, ut frequens admodum) adeo ut mihi met esse grauis & irasci viderer, me comparata, ut, tum quidem mihi met ipsi abominabilis essem, sed ornate ita me constitutam scio, ut me nec abhorream, nec accipere negam id quod mihi opus esse sciam. Det autem Deus, ut non plura accipiam, quam mihi necessarium sit; sed id me facere verum simile est. Ergo in afflictione constituta apparuit mihi Dominus, meque mecum est consolatus, monens ut hæc eius causâ facerem & paterer; namque meam in hoc rerum statu necessariam esse. Vnde ex quo tempore firmiter apud me constitui ex totis viribus meis, huic Domino & consolatori meo seruire, nullam mihi iam molestiam & prestatam ferre videor: nam quamuis me non nihil mœroris & malorum subire patitur, ita me tamen consolabatur, ut labores & aduersa identidem debarerem: itaque modo comparata sum, ut ad aliud me viuere debere existimem, quam ut aduersi quid patiar, & hoc est quod ex totis viribus meis maximè à Deo afflagito. Vnde subinde ex toto corde meo Dominum dico: *Aut mori, Domine, aut pati: aliud mihi dari à te nolo.* Simul autem horæ signum dari audio, præ gaudio gestio, quod paulò reddamur vicinior ad eum videndum, horâ illâ vitæ meæ elapsâ videar.

Aliàs ita comparata sum, ut nec vllum vitæ meæ sensum, nec optinendi desiderium (ut mihi quidem videretur) habeam, sed me totam caligine in omnibus rebus ob ingentes, quas sæpe (vt dixi) patior afflictiones, obsessam comperiam. Et quamuis Domino visum, ut hæc quas illius Maiestas mihi identidem confert, in lucem prodierint, eas prodituras esse ipse mihi iam ab hinc annis aliquot prædixerat, quæ me afflixit, ut etiam exinde non parum, prout Reuer. Vester scia est, omnimodis exagitata fui; quisque enim pro eo ac vult eas interpretatur hoc tamen mihi consolationi fuit, quod rei huius si quæ culpa, mihi non sit ascribenda, ut quæ semper sedulo cau, & omnem operam dedi, ne cui illas præterquam Confessoribus meis, quos ex illis easdem intellexisse nossem, aperirem, idque non ex humilitate, sed quod permolestum mihi esset, etiam Confessorijs meis, ut aliàs dixi, illas patefacere. Quanquam eo iam res deuenit, Deo nulla iam amplius obloquia hominum curem, esto quam plurimum, sed eodem magno cum zelo & studio, aduersum me murmurens; alij vero

*Voluit
Deum gra-
tiam ei fa-
ctis inno-
tescere.*

cum conferre, quin etiam confessionem meam excipere, vereantur; alij
 denique mirabilia quaedam mihi dicant; cum (sicue intellexi) multas hac
 vel animas Deus in viam salutis reuocare voluerit: manifestè enim vidi,
 simul etiam meminì, quantum vel pro vna dumtaxat anima Dominus
 laborum subiijset. Nescio certè, an rei huius ex parte causa sit, quod me
 Maestas eius in hunc adeò arctum angellum, & in quo nullam amplius
 met, velut rei mortuæ, memoriam fore putabam, compegerit: at tanta
 nec non fuit obliuio, quantam quidem voluissim; cogor enim necessa-
 rio cum quibusdam hominibus agere: sed, quia adhuc sum, vbi adhuc vi-
 deor, hinc in talem me Dominus portum compellere voluisse videtur, in
 quo quæ eius misericordia tutam me futuram spero, eò quod iam extra
 mundum sum, & in paruo & sancto contubernio agam. Equidem velut
 defunctum, infernè despicio, & quidquid alij dicant aut sciant, hilum non
 facio: pluris sanè facerem, si aliqua anima vel paulò amplius in virtutum
 & perfectionis via proficeret, quam quodcumque demum dici de me
 poterit, & ex quo tempore hic ago, placuit Dominò, vt omnia mea desi-
 deria hac in re terminarentur. Imò verò mihi quasi vigilantem quendam
 spiritum in hac vita concessit: nam quidquid video, semper velut som-
 nare videor, nec vllam magnam aut notabilem recreationem afflictio-
 nis in me sentio: si qua verò sint, quæ hanc in me causentur, ea ipsa
 tam cito preterit, vt non possim non admirari, nec alium ea in me sen-
 sum operatur, quam res aliqua quam somnio. Quod autem dico, verif-
 simum est: nam tamen si postea aut ob illam voluptatem latari, aut ob il-
 lam afflictionem contristari volo, nullatenus tamen id in mea potestate
 est, perinde ac viro cordato & graui impossibile esset, dolorem aut glo-
 riam aliquam capere ex eo quod in somnis somniasset: Dominus quippe
 animam meam iam expergescit ab eo quod antea me, quod rebus mün-
 danis nondum mortua, aut mortificata essem, sensum habere & sentire
 licebat; non cupit autem Maestas eius, denuo vt cæcutiat.

Multa per
 eas ani-
 mas
 prodisse
 voluit.

Quale et
 Dominus
 somnium
 daret.

Conclusio
 libri.

Hoc modo iam viuo, Reuer. Dom. & Pater. Deum ergo supplici-
 ter roga, alterutrum mihi vt concedat, videlicet vel vt me ad se ex hac
 vita collat, vel aliquam sibi seruiendi rationem & modum suggerat. Hoc
 michi Maestas eius concedere dignetur. Vtinam vero quod hinc scripsi,
 aliquid R. Vestra fructum adferat, quod sanè non sine magno labore
 scriptum est, eò quod temporis laborarim angustia. Nihilominus nimis
 quam felix labor hic meus futurus esset, si quid ita scripserim, aut dixe-
 rim, vt Dominus propterea vel semel ab aliquo laudetur: hoc quippe si
 fieret, mihi quam abundantissimè satisfactum putarem, esto Reu. Vestra
 omnia quæ scripta sunt, quamprimum flammis traderet. Ea tamen non
 ante igni vellem traderes, quam tres illi viri, quod R. V. nouit, ea legis-
 sent,

P 5 sent,

S.
 heresia

peca
 in vi
 108

sent, cum fuerint, & etiamnum modò sint, Confessarij mei. Si enim melius momenti hæc sint, æquum est bonam illam quam de me habent, opinionem deponere, sin momenti alicuius, si modò sint probi & docti, facile eos visuros scio, vnde nam ea veniant, & laudaturos illum, quæ me illa dixit. Tuam illius Maiestatis Reuerentiam semper tueatur, ut sanctam faciat, vt per Spiritum & lumen tuam miseram hanc creaturam tam parum humilem, & valdè præsumptuosam, vt pote quæ tam summa describere præsumpserim, cum propositum & intentio mea sit, non errare, sed obedire, & vt mediante me Dominus aliqua ex parte laudetur (hoc quippe est, quod iam abhinc annis multis illum rogavi) & quæ ad hoc ipsa me delituunt opera, hinc causa sum in ordinariam hanc vitam meam scripto digerere: quanquam non plus ad hoc diligentia & temporis impenderim, quam quantum, ad eam scribendam, me impendere oportuit, sed quam potui simplicissimè & verissimè dicendo quidquid erat & in me factum est. Deit Dominus, quoniam & potens est, & illi maius velit, valet, vt in omnibus sanctam ipsius voluntatem adimplere noverim, & animam illam, quam tot artibus & modis, ac toties maculas per inferno eripuit, sibi que vindicauit, perire non sinat. Amen.

SPIRITVS SANCTVS SIT CVM REV. V. A.
semper. Amen.

NON abs re foret, si, quem in hoc scriptiois officio laborem suscepi, vni Reu. V. estram exaggerarem, vt hæc te ratione obstringerem. Et merito hoc facere possem: cum vna hæc mei delineatio & descriptio, ac tot miserarum rerum in memoriam reuocatio, mihi perdifficilis fuerit, & multarum profusarum lacrimarum (vt ingenue confitear) longè mihi fuerit grauius, gratias quas a Domino cepi, quam quas aduersus illius Maiestatem admisi offensas describere. Feci, quod R. V. annuixit, scilicet quod hac conditione me in scribendo diffuderim, vt tu vniuersam tuam præstes, quod mihi spondidisti, laceres, inquam, quod tibi displicebit. Notandum quod scripseram relegeram, cum id R. V. sibi mitti postulauit. Occurrentibus tamen quædam non satis declarata, alia etiam vniuersa posita: tempus enim quod habebam, ut ue & angustū fuit, vt scripta relegere ac reuiderere non potuerim. Rogo R. V. illa corrigat & corrigat, simul & transcribi iubeat, si ad R. P. M. Aulicam ea mittenda fuerint: namq; manum meam & characterem agnosceret. Vellem sanè omnimodis hæc optideret, cum hac intentione primùm ea scribere ceperim. Per magna quippe mihi conuersioni futurum est, si ipse me bonam ambulare viam iudicavit, cum aliud mihi sciendum non super sit, quantum in me, R. V. est in omnibus faciat, prout ipsi experiri debetur, & obligatam se norit ei, quæ animam suam ipsi totaliter concedit. Tuam

Qua eius
fuerit in
tio scribendi
viam
suam.

quod vnam Domino identidem commendabo: quare illius Maieitati quanto magis ser-
uare conare, quo mihi auxilio esse possis. Ex is ergo que hic refero, facili negotio R. V. ad-
scribetur, quam suam quis laudabiliter & bene operam impendat, cum se (vbi R. V. iam ca-
pitulum offert ei, quis ita sine mensura ac modo se nobis dat: sic ipse in eternum benedi-
ctus, fieri nonag. nos (que eius misericordia) simul futuros, vbi R. Vestra, & ego clarius
narras illas, quas fecit nobiscum gratias, vjuri, eumq; in perpetuas aternitates laudatu-
rum. Amen.

F I N I S.



Liber hic absolutus est anno Dom. M. D. LXII. mense Iunio,
videlicet cum illum primum sine vlla capitum distinctione
conscriptum. Nam exinde ipsum denuo rescribens, per capita di-
stinxit, multa que post primam scripturam contigerunt, vti
est monasterij S. Iosephi de Auila fundatio, in secunda adiunxit.

MAGISTER F. LVISIVS LEGIONENSIS
Lectori Salutem.



NA cum libri huius autographo venerunt ad manus meas scheda que-
dam ipsius S. Matris Terese de Iesu manu exarata; in quas vel ad me-
moriam proprie vsu, vel vt omnia ad Confessarios suos referret, alia que-
dam qua Deus ei dixerat, nec non gratias quas ab ipso acceperat, preter
cas que hocce libro continentur, retulerat: quas mihi prioribus illis vi-
sio est adiungere, quod ad animarum adificationem non mediocriter facere videan-
tur. Vnde etiam eas ad litteram, & prout à S. Matre scripta sunt, huc adfero.
Ita autem ait:

QVADAM die Dominus mihi ait: Putasne, filia, meritum in frui-
tione & gaudio situm esse? minime: nam non nisi in operando, pa-
tendo & amando situm est. Non audisti Apostolum Paulum am-
plius quam semel gaudium coelesti fructum, ac saepius passum esse: vitā quo-
que meam passionem plenam fuisse vides, & non nisi semel, in monte
Thabor.

S.
Teresapara
in vi
158

Thabor, in gaudio me fuisse audis. Noli putare, cum matrem meam, re
suis in vlnis continentem vides, illam sine magna amaritudine, & con
mento illo gaudio fruitam fuisse; iam inde enim ab eo tempore, quo
meon illam doloris gladio transfigendam dixit, clarum ei Pater meo
lumen infudit, quo illustrata videret, quid mihi patiendum esset. Ego
quoque Sancti, qui in deserto vixerunt, quoniam à Deo dirigebantur
impellebantur, hinc magnis sese affligebant austeritatibus, grane adhe
rum à Demone, tum à semetipsis certamen patiebantur; propterea in
omnibus. longo tempore, omni consolatione spiritali destituti erant.
Hoc ergo velut certum crede, filia; quæ Pater meus maximè diligit, im
plus laborum & afflictionum submittere; & labori amorem conferre
esse. Quanam in re melius tibi illum possum ostendere, quam hoc ipse
tibi volendo, quod volui mihi merippsi: Intuere hæc vulnera; nam hæc
doloribus nunquam dolores tui pares erunt. Hæc est via veritatis. Hæc
igitur cum audias, ipsa me in hominum mundanorum perditione dis
ctura deploranda adiuuabis; ut pote quorum omne studium, desiderium
cura & cogitatio in ijs, quæ hisce contraria sunt, conferendis impeditur.
Cum ergo me illa die orationi dare cepissem, ita caput mihi doluit,
impossibile mihi videretur, orationem tenere. Tum ait mihi Dominus
Hinc passionis & afflictionis mercedem colliges: quod enim iniquitas
indisposita esses, ad mecum loquendum, hinc ego tecum locutus sum
teque consolatus. Et sanè, penè se squihora spatio in recollectione me
tis fui, & interim illa quæ dixi verba nec non reliqua omnia mihi dixit.
Nihil penitus hic distracta fui, & nesciebam vbinam essem; sed tantum
me voluptatem & gaudium sensi, ut eam eloqui non possem, & iam
capitis grauedo (quod sanè mirabar) abierat, sed contra ardens quæ
dam patiendi mihi mansit desiderium. Monebat insuper scriptis vobis
borum illorum, quæ suis olim Apostolis edixerat, recordaret, vultum
non debere seruum maiorem esse Domino suo.

Quadam Dominica Palmarum, statim à communionem perceptam
in spiritu rapta fui, ut ne sacram hostiam quidem deglutire possent
cum eam adhuc linguâ continerem, & iam non nihil mihi redolere
verè mihi videbar os sanguine repletum habere, nec non faciem, qua
torum corpus meum eo penitus persusum videbatur; & is adhuc calen
re, tanquam si eum Dominus recenter effudisset: quam autem tunc
tiebam, dulcedo nimis quam magna erat: & ait Dominus ad me: Valde
lia, sanguinem meum tibi prodesse, & noli timere ne mea tibi debeat
misericordia: hunc ego tanto cum dolore effudi, & tu tanto cum gaudio
dio, uti vides, eo frueis. Voluptatem quam mihi hoc die attulisti, non
quam satis tibi rependo. Hoc dicebat, quia iam plus quam à triginta

*Quæ via
veritatis.*

*Premium
passionis.*

*Os illius
in com
munionem
plenum
fuit san
guine.*

nis, consuetudinem habeo hoc die, si quo modo possim, sacrae commu-
nionis adeunda, & animam pro modulo meo ad Dominum hospitio re-
cipiendum disponendi: semper enim nimis quam magna mihi vita fuit
in humanitas & immanitas, quam erga ipsum tunc Iudæi ostenderunt,
quod, postquam eum tam honorificè in urbem introduxissent, tam pro-
cul ab ea foris carnatum abire sinerent. ego autem fingebam, illum
apud me diuersari & manere; sed erat id, vt quidem video, satis incom-
modum diuersorium. Itaque stupidissimas quasdam & simplices consi-
derationum imagines mihi fingebam; eas tamen Dominus admittere in
bonum voluisse videtur: hæc quippe vna de visionibus est, quas vt certif-
simas habeo; itaque mirè mihi ad communionem sumendam profuit.

Quodam in libro legeram, imperfectionem quamdam esse, pretiosas
& ornatas habere imagines, vnde quamdam talem, quam in cella habe-
bam, à me abdicare cupiebam. Quin etiã antequam in libro illo legis-
sem, paupertati mihi conforme & conueniens videbatur, non aliã, quã
chartaceas imagines habere; & postquam id iam legeram, alterius gene-
ris eas habere planè noluissem. Sed dixit mihi Dominus, quomodo re-
stram, idque cum minimè de eo cogitarem; nimirum non esse eam, bo-
nam mortificationem; & vtram censerem meliorem, paupertatem an di-
lectionem; itaque cum amor longè sit melior, nequaquam omne id quod
me ad eum excitare posset, relinquendum aut fororibus meis auferen-
dum videri; librum verò non de ipsis imaginibus, sed de nimio ac super-
fluo illarum ornatu ac pretiositate loqui. Atque hoc esse, quod cum hæ-
reticis diabolus facit, quod videlicet omnia ipsis eripiat media, quibus
ad rectè de Deo sentiendum possent excitari, atque ideo eos pessum ire
& petire. fideles autem meos, filia, hoc tempore magis quam vllò alio
contraria ijs, quæ ipsi faciunt, facere oportet.

Cum quodam tempore mecum perpendere, quanto maiore cum
puritate viuamus tum, cum nullis distinemur negotijs, & quantis ipsa
licere deberem imperfectionibus, ac quoties labi, cum ijs me implico;
Dominum mihi dicentem audiui: Non potest esse minus, filia; vnde da-
operam, vt in omnibus bonam habeas intentionem & denuationem, ac
respice me, vt, quæ tute facis, conformia esse possint ijs quæ ego feci.

Cogitans apud memetipsam, quid causa esse posset, quod iam penè
nauquam publicè in exstasi sublimè rapeter, eum mihi dicentem audi-
ri: iam id non conuenit, satis quippe iam auctoritatis habes ad id,
ad quod te destino: ad imbecillitatem maliciosorum hominum respici-
mus.

Quadam die anxie sollicita & dubitans cum essem: num in Dei gratia
esset, nec ne: dicebat mihi: Magna est, filia, inter lumen & tene-
bras

Q

bras

S.
heresia

pecc
in vi
me

Quam sit
bonum ha-
bere ima-
gines sed
sollicita
curiositas.

Negotia
sunt dis-
tractionis
causa.

Cur iam
publicè in
exstasi
non rapere-
tur.

bras differentia: ego sum fidelis & nemo peribit, quin hoc intelletum fit. ille seipsum decipiet, qui per spirituales dulcedines sibi securitatem spondebit: et eam vera securitas est, bonæ conscientie testimonium. Nemo autem putet, se seipso in lumine permanere posse: perinde ac ebere non potest, ut nox naturalis non adueniat. hoc namq; à meo gremio dependet. Optima autem ad lumen retinendū ratio est, si anima nihil seipsa posse omnia autem à me sibi prouenire, intelligat. nam, esto quomodo in lumine sit, in momento tamen, quo me ab ipsa subduco, non illi superingruet. Hæc vera est humilitas, ut nimirum intelligat anima, quæ ipsa possit, & quid ego. Quæ ego tibi trado documenta, noli negligenter scripra referre, ne quando eorum obliuiscaris, cum quæ tibi humilitat dant, monita etiam scripto committere velis.

*Quæ vera
sibi humilitas
est.*

In vigilia festi S. Sebastiani, in primo anno quo ad Incarnationis monasterium veni, cum iam inciperent, *Salve Regina*, Deiparain matrem magna Angelorum multitudine stipatam, versus Priorissæ sedile, cuius Virginis imago superposita est, vidi descendentem; & in eo ipsa sedere videbatur. Tum porro imaginem nullam videbam, sed ipsam, cuius locum B. Virginem; quæ imagini, quam Comitissa aliàs mihi dederat, aliquo modo videbatur esse similis; esto id ego, non nisi quam celeritè, & semper agnoscere, quod statim sublimis à terra sustollerer. Multos autem supra sedilium coronices & reclinatoria, videre mihi videbar Angelos, tametsi non in corporea specie; erat enim intellectualis visio. Atque hoc in statu mansi, quoad usque Laudes finirentur: illa autem dicitur mihi: Optimè fecisti quod hoc in loco me collocasti: nam Laudibus eius filio meo hic cantabuntur, interero, easque illi repræsentabo.

*Virgo se
diferi pu-
ant, quod
eius ima-
gini sit.*

Cum se Confessarius meus quadam vespere magna cum festinatione aliorum, à quibus premebatur, negotiorum causa euocatus, & subduxisset, aliquantulum temporis in dolore & pressura hæsi: & quæ nulli protus terrenæ creaturæ affectu mihi videar adherere, hinc cogit me mea caput conscientia, ne hæc forte liberatè iam amittere inceperat. Contigerat hoc vespere; postridie autem mane, super hac re Dominus mihi respondens ait, ne mirarer: sicut enim mortales aliquâ suorum bonitatem & contubernia ambiunt, ut voluptates suas sensuales cum ipsi communicent, sic etiam anima gaudia & dolores quos habet communicare possit, si quando aliquè horum intelligentè reperit, contristatur autem cum inuenit, quorum communicare inuenit. Quod autem aliquando Dominus apud me hæreret, venit mihi in mentem, aliquando me Confessario meo dixisse, hæc visiones quanto cyus præterire: Dicebat autem Dominus, inter huiusmodi visiones & imaginarias discrimen esse posse in gratijs, quas nobis ipse facit, certam aliquam datæ regulæ

*Anima
gaudia &
dolores
suos cum
aliquo
commu-
nicare po-
ssit.*

parentem & expediens esse, vt modò huius, aliàs alterius generis es-

Quadam die, post communionem perceptam, apertissimè vidi, Dominum se ad latus meum collocare, qui me quam suauissimè cœpit consolari, inter alia dicens: *Viden' me hic, filia, quod ego sim: profer manus tuas.* His autem ipse accipere & ad latus suum applicare videbatur, dicens: *Vi-*

Maue quodam mihi in oratione agenti magnus incidit raptus, videbaturque Dominus spiritum meum sublatum, iuxta Patrem suum celestem collocare, eique dicere: *Quam tu mihi dedisti, illam tibi ego reddo;* videbaturque ipse me ad se attrahere. Non est hoc imaginarium quid, sed veri magna cum certitudine & tam spirituali cum subtilitate fit, vt nò facile declarari possit. Quædã mihi verba dicebat, quorum non satis iã memini; quædam erant de gratijs, quas mihi facturus erat. Ad aliquod portu temporis spatium me apud se detinuit.

Cum secunda quadragesimæ feria in monasterio S. Iosephi Malagonensi à sacra communione surgerem, Saluator noster Iesus in imaginata quadam visione (prout solebat) mihi apparuit: cumque illum aspicerem, vidi, illum loco coronæ spinex, magni luminis coronam circum totum caput habuisse; eodẽ haud dubiè in loco, in quo fuerat à spinea vulneratus. Et quia mirè erga mysterium coronationis Domini afficior & feruor, hinc magne hoc mihi fuit consolationi; & cogitare mecum cœpi, quã graue hoc illi tormentum fuerit oportet, quod tot illi vulnera simul intulit; & cœpi contristari, sed mox Dominus mihi ait, nullatenus ei ob hæc vulnera, sed ob alia plurima, quæ sibi modo inferebantur, compaterer. Petebam ergo, ecquod his adferre remedium possem: esse enim me ad omnia paratam. Aiebat, non esse iam quiescendi tempus, sed hæcce monasteria, quam possem celerrimè, perficere contenderem: quod in monia-

Q9 2

lium

lucum habebat, qui ipsa qua hic dicit, ei significabat. Ex eo etiam quod Christum, post suam in celum ascensionem, non amplius in terram descendisse dicat, multò minus efficitur, illum multis locis suis se visibile non exhibuisse, & cum illis sermonè non misuisse: sed id ita intelligendũ, non quod illius corpus in celo descenderit, sed in mente illius & animas illorum ad sese suscipere, quòd ipsum & viderent & audirent, quem admodum de S. Stephano & S. Paulo in Act. Apost. legimus.

S. aresia

para
NVI
108

Non hic dicit S. Mater (grati-
tiam in-
tellexit
nonnulli,
sed erran-
tes) quod
Christi
humani-
tas hic ce-
lo descen-
dit, ad
cum illa
loquendũ,
quod iam
inde ab
ascensione
nulli ha-
tens hæc
gratiam
fecit. Nam
vni hinc
videre &
colligere
est, recon-
ter tunc à
Sacra Cõ-
muniõne
S. M. ve-
niebat,
vnde in
ipsis SS.
Sacra-
menti
specibus
Christum
intra se &

hum animabus ibi vellet quiescere; quare omnes, quæ sese mihi præ-
 tarer, admitterem. plurimas namq; esse, quæ sibi non seruiret, quod lo-
 cum non inuenirent. volebatque monasteria, quæ paruis in opibus con-
 structa essent, paria esse huic: quod in illis æquè multū possent, habere
 idem quod in alijs sit, faciendi desiderio, promereri. Adhæc operam
 re, vt omnia vnus Superioris regimini subderentur; ac ne pax inter
 ob ea quæ ad corporalem necessitatem, spectat, vllatenus violaretur
 enim se facturum, nihil nobis vt ad victum necessarium decesserim
 rem verò ægrotantium curam haberem; Superiorem quippe quæ
 aliquam deserit, & delicatius non habet, similem esse amicis Iob: se
 que ad animarū ipsarum commodum ipsas percutere, & illos patienter
 ipsarum in discrimen adducere. Mandabat adhæc, vt horū monasterio-
 rum foundationem describerem. Ego vero cogitare mecum cepi, quomodo
 modo: de Medinensis enim Conuentus fundatione nihil me in illa
 quod descriptione dignū foret. Vnde mihi respondit Dominus: Quæ-
 plius videre vellē, cum fundatio illius miraculosa fuisset? quasi velle
 cere, se solum illam perfecisse, quod illius peragēda medium nullatenus
 se videretur, itaque quod mihi mandabat, executioni mandare de-

*Fundatio
 nes domo-
 rū Ordinis
 eius mira-
 culosa.*

Tertia septimana post ascensionem Domini in celum proxima
 ria, cum post communionem acceptam, aliquantulum temporis in
 tione mea desolata fuissē & afflictā, quod ita distraheret, certe vt non

*In SS. Tri-
 nitatis cō-
 spectu pro-
 duca fuit.*

harere non possem; de misera natura apud Dominum conquesta
 Anima autem mea mox accendi & inflammari cepit: totam namq;
 sanctissimam Trinitatem coram me presentem cernere videbar
 intellectuāli quadam visione; adeo vt anima mea certo quodā re-
 presentationis modo, quasi per quamdam veritatis figuram (quo mea
 ditas melius intelligeret) apertè intellexerit, quomodo Deus simul
 sit & vnus: vnde etiā mihi videbatur, quod omnes tres personæ me
 querentur, quæ se in anima mea distinctè representabant, dicētes,
 hac die tribus in rebus in me ipsa emendationem percepturā (quod
 per seuarū singulæ aliquā mihi gratiā facerent) videlicet in amore,
 tiendo gaudenter & exultanter, deniq; in amorem hunc cum quā
 anima mea inflammatione sentiendo. simul etiam intelligentiā illorū
 pi verborū, quibus Dñs tres personas in illa, pmitit anima futura
 in Statu gratiæ est. Cum autem deinde, ob tam singulare donum
 Domino agerem, & hoc ipso me indignam reputarem, magno cum
 etu & sensu Maiestatem illius alloquens, dixi, Cur, cum tam
 mecum vt vellet misericordia, me ita dimisisset, vt ad tantam ne-
 prolaberer (pridie namque mirè me ob peccata mea affligeram,
 mihi ab oculos ponens) vnde manifestè intelligebam ac videbam,

nam Dominus à parte sua, iam inde à prima mea pueritia, fecisset, vt effi-
cillimis medijs me ad se pertraheret, & quam illa omnia parum mihi
profuissent. Vnde immensum Domini, quem nobis in his omnibus ad-
mirandis, cum ad ipsum iam conuerti volumus, ac mihi magis, quam
illi alij (si que ob varias causas) declarat, amorem facile perspexi. Vi-
dentur porro mihi tres illæ personæ quas vidi, quæ non nisi vnus
fuit Deus, ita animæ meæ impressæ mansisse, vt me tam diuino con-
seruato, siquidem id diutius durasset, non vnitam manere, impossibile
fuiſſet.

Alio tempore, paulò antequam illud quod iam dixi, cõtingeret, Sa-
cræ iam Communionem aditura, priùs quàm hostiam quæ adhuc ci-
borio continebatur, suscipere, vidi velut columbam, quæ alas suas cum
strepitu quodam adinnicem concuteret: quod me visum ita perterruit &
suspendit, vt magnam mihi met ipsi vim ad Ven. Sacramentum suscipi-
endam facere oportuerit.

Omnia hæc in S. Iosephi templo facta sunt Abulæ, in quo etiã olim
hæc mihi verba dicta sunt: Tempus veniet, cum isthoc in templo mul-
ta miracula contingent, vnde ipsum, templum Sanctum appellabi-
tur. Illud ego in templo Sancti Iosephi Abulæ intellexi, anno Domini
M.D.LXI.

Cum aliquando apud me cogitarem, an non meritò vereque me
culpant, quibus displicebat, quod foras ad alia fundanda monasteria
concederem, vt quibus satius videbatur, vt semper & continuò orationi
inhiærem; dici mihi cœlitus audiui: Quam diu vita hæc trahitur, lucrum
non tam situm in eo, quod quis me frui omnimodis conuitatur, quam in
voluntate mea facienda. Quod autem S. Paulus de reclusionem mulierum
agat (hoc quippe non ita pridem mihi dictum est, & etiam alias id in au-
ditu: am) videbatur mihi, Dominam fortasse velle, vt & ego in clauſtro
meo manerem: sed ipse mihi dixit: Dic illis, non secundum vnã S. Scri-
pturæ partem ipsos debere procedere, sed etiam alias intueri. & pete, num
manus mihi vincire velint?

Cum quadam post Octauam Visitationis B. Mariæ die, in aliqua
montis Carmeli cellula pro fratre meo Dominum rogarem, ei (an sola
cogitatione, nescio) dicere memini: quare frater meus tali in loco est, in
quo ei salutis amittendæ discrimen impèdet? si quem tu orû, Dñe, fratrum
tali in periculo constitutum cernerem, quid non ad illum eo eripiedum
facerem? nihil, quod quidem in potestate mea fuisset facere, illius
causa ommissura fuisset videbar. Tum Dominus ad me: sorores Incarnatio-
nis, ò filia, filia, meæ sorores sunt: & tu quiescis? sume igitur animum, cõ-
sidera me id cupere, non est tam graue quam ipsa putas. Et quod in causa
futurum

Q 9 3

S.
eresia

pecc
N. VII
188

Videt co-
lumbam
cum Sacra-
Commu-
nionem
adit.

Plus profi-
citur vo-
luntatem
Dei faci-
do quam
semper
fructu
Deo.

futurum esse credis, ut alia domus iacturam faciat, inde tam huic quam illi lucrum accedet. Noli hoc impedire; nam ingens mea est potentia.

Consideranti mihi, & mente agitati, austeritatem & penitentiam quam spiritualis quaedam mulier agebat; & quod ego, pro desiderio quod mihi illius agenda Dominus aliquando dederat, maiorem facere poterem, nisi, quo Confessarijs meis obedirem, eam cogitationem deponerem; ac num satius esset in posterum, illis eam dissuadentibus, non parere; respondit Dominus: Nequaquam, filia, per bonam & securam viam ambulas. Videsne omnem illius personae penitentiam; equidem tuam obedientiam pluris facio.

*Obedientia
meritum*

Quodam tempore in oratione agenti mihi, Dominus per modum intellectualis visionis ostendit, quis animae in gratia constituta sit status, apud quam, & cum qua, per oculos intellectus, SS. Trinitatem agere: cuius est contubernio quaedam anima illa potestatem accipiebat, qua ei in mundum uniuersum ius ac dominium dabat. Ipsi quoque intellectus sensum illorum verborum Cantici Canticorum, *Dilectus meus descendit in hortum suum*. Ostendebatur mihi quoque, quis animae in peccato mortali agentis esset status; utpote, quae sine vilo robore & potentia est, & caligat sicut hominis vndique vincti, constricti, & oculos velati, qui, esto vellet, deinde nequit, ut nec incedere, nec audire, & in densa agit caligine. In porro huiusmodi animabus compatiebar, nullus ut labor, quantumvis magnus, mihi non videatur quam leuissimus, ad vel vnam liberandam. Videbatur mihi impossibile, aliquem ita hoc videntem, ut id ego non (quod expositu perdifficile est) aut tantum velle bonum amittere, sed in tanto malo agere.

*Anima in
peccato
mortali a-
gentis quis
status &
impositio.*

Cum in Incarnationis monasterio agerem, in secundo Prioratus anno, in octava festi S. Martini, & iam iam sacram communionem percipitura essem, F. P. Ioannes à Cruce sacram hostiam in duas partes, quarum vna mihi, altera alteri forori cederet, diuisit. Equidem id illi non tam quod hostiae deficerent, quam ut me mortificaret facere poteram, quod me libenter magnas in Sacra Communione hostias percipere illi dixissem, esto scirem id nihil referre, & propterea minus DOMINUM integrum & totum illic adesse, tamen partem illa etiam minima & minutissima sit. Dixit autem mihi Maiestas eius: Noli timere, filia, ut te aliquis à me possit separare; indicans, nullius momenti ac ponderis esse. Ac tum quidem imaginatiua quadam vultu mihi se, uti & aliàs facere solitus erat, valde intimè, spectandum dedit, dexteram suam mihi portigans, ait: *Aspice clauum hunc, in signum quod ab*

*Dominus
eum in spon-
sa à nuptiar.
res, non solum tanquam Creatoris, Regis ac Dei tui, sed & vera & germana sponsa*

boni mem iam est tuus & tuus meus. Hæc gratia tales in me fecit effectus, ut illum vix caperem & velut mentis impos manerem, diceremque ad Dominum, ut vel meam abiectionem ac vilitatem propalaret, aut talè gratiam mihi non concederet: putabam namq; naturam meam illi ferendam impotem esse. Vnde tota die ab ea velut imbibita & valde absorpta manui. Magnum inde postea fructum sensi, nec non maiorem mei confusio- nem, & animi dolorem, ex eo quod nihil tantis gratis donisque dignum me facere viderem.

Cum in Toletano monasterio agerem, ac nonnulli mihi consule- rent, ne quem, nisi nobilem, in eius templo sepeliri sinerem, ait mihi Do- minus: Gaude, ecce errabis filia, si mundi sequi leges velis: oculis in me qui pauper sum, & quem mundus contempnit, conijce. putasne mundi huius magnates etiam apud me magnos fore? vtrum vos illustres aut ma- gnificas facies pro sapia, an virtus?

Quadam die ait mihi Dominus: semper afflictiones ambis; & cum iam in gruunt, repellere eas satagis: ita res dispono prout te velle scio, non prout sensuality & imbecillitas tua vult. Sume igitur animum, cum, quã- tum te adiuuem videas: hanc te coronam lucrari volui: Matris meæ Or- dinem in vita & diebus tuis mirè propagatum ac multiplicatum videbis. Hæc mihi Dominus medio mense Februario, anno Christi M. D. LXXI. indicauit.

Cum pridie Pentecostes, in S. Iosephi domo Abula in eremitorio Nazaret, agerem, & insignem quandam gratiam, quam illo die, ab hinc viginti circiter plus minus annis, Dominus mihi præstiterat, in memoriã meam occidit, ingens quidam impetus & feruor spiritus subito me occupa- uit, meque sublatam à terra suspendit. In magna illa recollectione, dixit mihi Dominus id quod modò referam; nimirum Patribus illis Disca- pulis, ipsius nomine, denuntiarem, quatuor vt res obseruare satagerent: quum diu enim illas obseruarent, fore vt hæc Religio quoti die magis & magis cresceret; at si illas negligerent, à suo nosset principio declinare & fundamento. Prima erat, vt capita & superiores inter se consentirent. Secunda quamuis plures essent Conuentus, in singulis tamen pauci es- sent monachi. Tertia; cum sæcularibus hominibus rarissimè conuersa- rentur idque non nisi vt animabus ipsorum prodesse. Quarta, vt plus operibus, quam verbis, docere satagerent. Dictum hoc mihi est anno sa- crati M. D. LXXIX. Et quia res hæc verissima & certissima est, hinc meo nomina subiignauit.

TERESA DE IESV.

S.
Teresa

para
N. VII
108

Quatuor
res Domi-
nus Patri-
bus Dis-
cipulis
præcipit.

